

משפחת תג'ר טג'ר טאג'יר

ציונה תג'ר

ציונה תג'ר

13 בנובמבר 2017 , 13:46 , אין תגובות , digit

פיתגורס היה אומר: "האלוהים עוסק בגיאומטריה, בתמונותיה של ציונה תג'ר מורגשת הגיאומטריה הבלתי נראית".

הנכנס לתערוכתה של ציונה תג'ר מרגיש את עצמו בסביבה רוננה ומרנינה. איזה ברק של מתכת לצבעיה, גם חיתוך הקווים שלה הוא מתכתי, אין עקבות המכחול נראות כלל לעיניים, בכל זאת ישנה איזו גמישות בכל ציוריה, אף בקווים הישרים והחתוכים. לכאורה ריאליסטית היא האמנית הצעירה הזו, אולם גם בריאליות שלה היא יודעת לתת הפשטה של תסבוכת הקווים והצבעים שבטבע, איזה חיסכון בהנשמה כי תג'ר אינה פזרנית, לא בצורה ולא בצבע. חשובה העובדה שציונה תג'ר טבעית ופשוטה, ידה מהירה ובטוחה כיד אחד הוותיקים, אף על פי צעירותה כאמנית יש שירה ברוב תמונותיה: צבעיה קרירים רובם, ודווקא משום זה הם כה נעימים לעינינו, הם אינם מתגרים בנו ואינם מעייפים אותנו. המבטים של כל דמויותיה כה ישרים, גם היא מביטה על העולם בעיניים ישרות, משום כך נראים הפנים של הפורטרטים כה גלויים, ללא כל צעיפים, ביחוד בולט המבט המלא והישר בטיפוסים המזרחיים שלה. אחרי הפורטרטים שמחה עיני ביחוד לקראת רוך האשה באופיה של תג'ר בצבעי המים שלה – הסתכלות בהם יכולה להביא מנוחה חמה לנפש עייפה.

מתוך "מראה עיניים" – ד.א. פרידמן, עיתון דבר 15 לאפריל 1930.

ציונה תג'ר ציירת ישראלית, נחשבת לאחת מחלוצות האמנות הישראלית. נולדה ביפו להורים ילידי בולגריה **שמואל וסולטנה טאג'יר**, אשר היו ממתיישיביה הראשונים של אחוזת בית (תל אביב). בשנת 1921 החלה ללמוד באקדמיה לאמנות בבצלאל ובשנת 1924 למדה בפאריז באקדמיה של אנדרה לוט לצד חשובי האמנים המודרניים כגון פיקאסו ומונה. תג'ר היתה אחת האמניות המשפיעות בשנות העשרים, היא נמנתה עם קבוצת האמנים הארצישראליים כגון ראובן רובין, אבל פן ונחום גוטמן, אשר התמקדו בציורי נוף של ארץ ישראל. סגנון ציור זה הושפע רבות מהסגנון הפרימיטיביסטי ששלט באותה תקופה באירופה. תג'ר היתה ידועה בציורי הנוף שלה, בעיקר של העיר תל אביב, וכן דיוקנאות של אנשי רוח וחבריה האמנים, היא ערכה למעלה מארבעים תערוכות יחיד תג'ר ייצגה את ישראל בביאנלה בוונציה (1948) וזכתה בפרסים רבים ביניהם פרס דיזינגוף (1937) ואות יקיר תל אביב (1977).

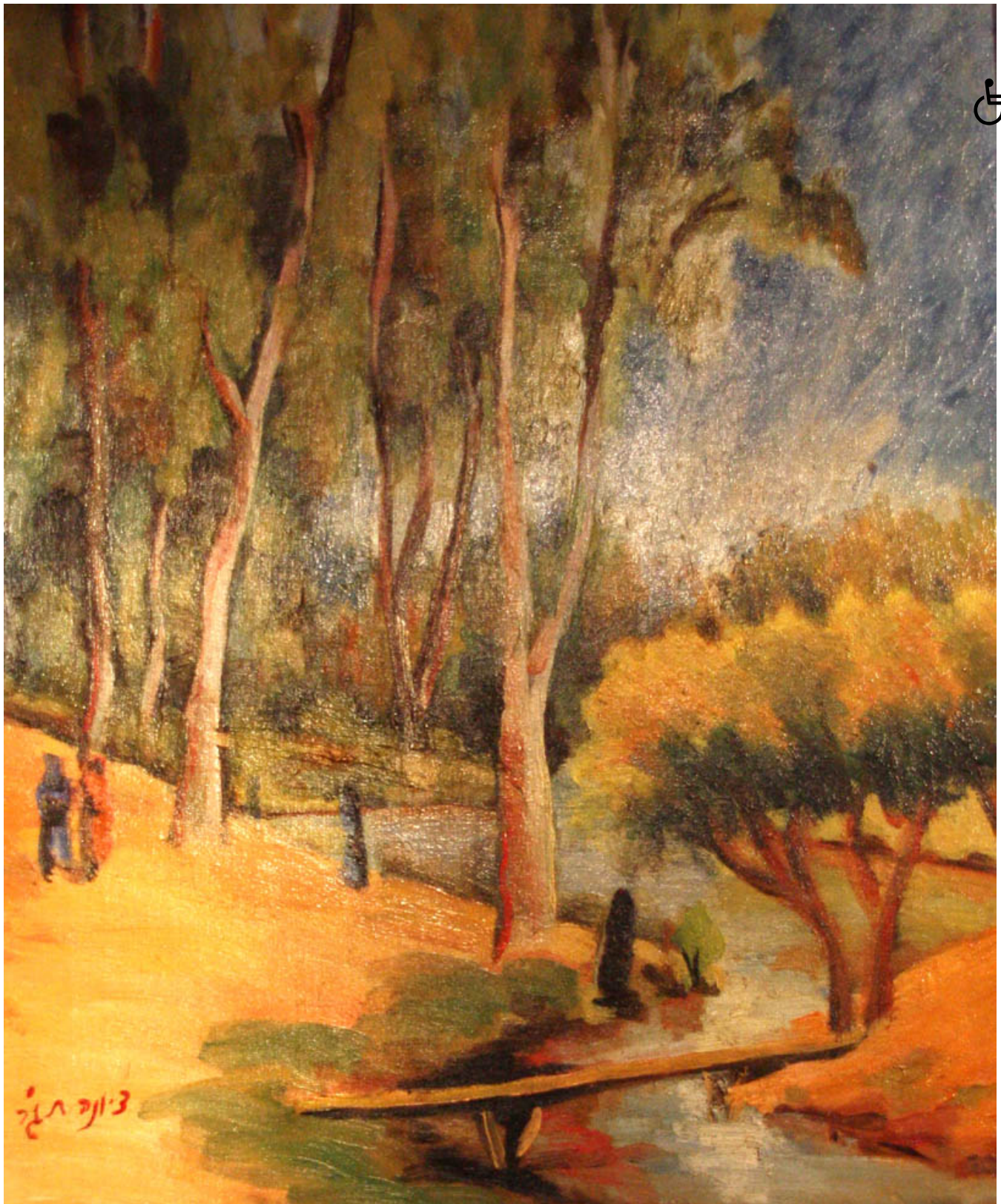
ציונה מציירת ביפו.

בית קפה ערבי.

הסתדרות העובדים הכללית בארץ ישראל
סטודיה דרמטית ע"י ועדת התרבות המרכזית

באולם „אהל”
(רחוב הירקון)

תערוכת אמנים

המשתתפים:

מודרניים

אלויל
ארלוב
בוגרשוב
גוטמן
דוד
זריצקי
לובין
ליטונובסקי
ספוזניקוב
פלדמן
פרנקל
פרסמן
ראובן
שמידט
תגר

הפתיחה החגיגית למוזמנים בשבת, ה' אייר,
7 למאי, ב-11 לפה"צ. ■ למבקרים מ-3 אחה"צ.
■ התערוכה תהי פתוחה מ-7 עד 17 למאי בכל
יום מ-9 בבקר עד 7 בערב. ■ מחיר הכניסה
2 ג"מ. ■ לפועלים 1 ג"מ ולמח' עבודה ½ ג"מ.

"תערוכה בכפר"
יצירות מקוריות

ציונה תג'ר / ח'אן קוטאמ
אריה אלזין / ש.האזאן
פלד' / קוסטנאני

6.5.78 3.6.78

כל ימות השבוע בשעות 08.00 - 19.00

גלריית שחר
בית חרות
כביש החוף

מערכות המונות

ציונה תג'ר

ברחוב נחלת-בנימין
פינת לילינבלום (מקודם אפי'ק)

מיום החמישי י"ג תשרי — 13.10.32

עד יום הרביעי ג' חשוון — 3.11.32

דמי כניסה 20 מא"י

שעות הבקרה: 9-1 לפנה"צ: 3-9 אחה"צ

EXHIBITION

PAINTINGS

BY

Sionah Tagger

At the corner of NACHLATH-BENJAMIN and LILIENBLUM str.

From October 13th till November 3th 1932

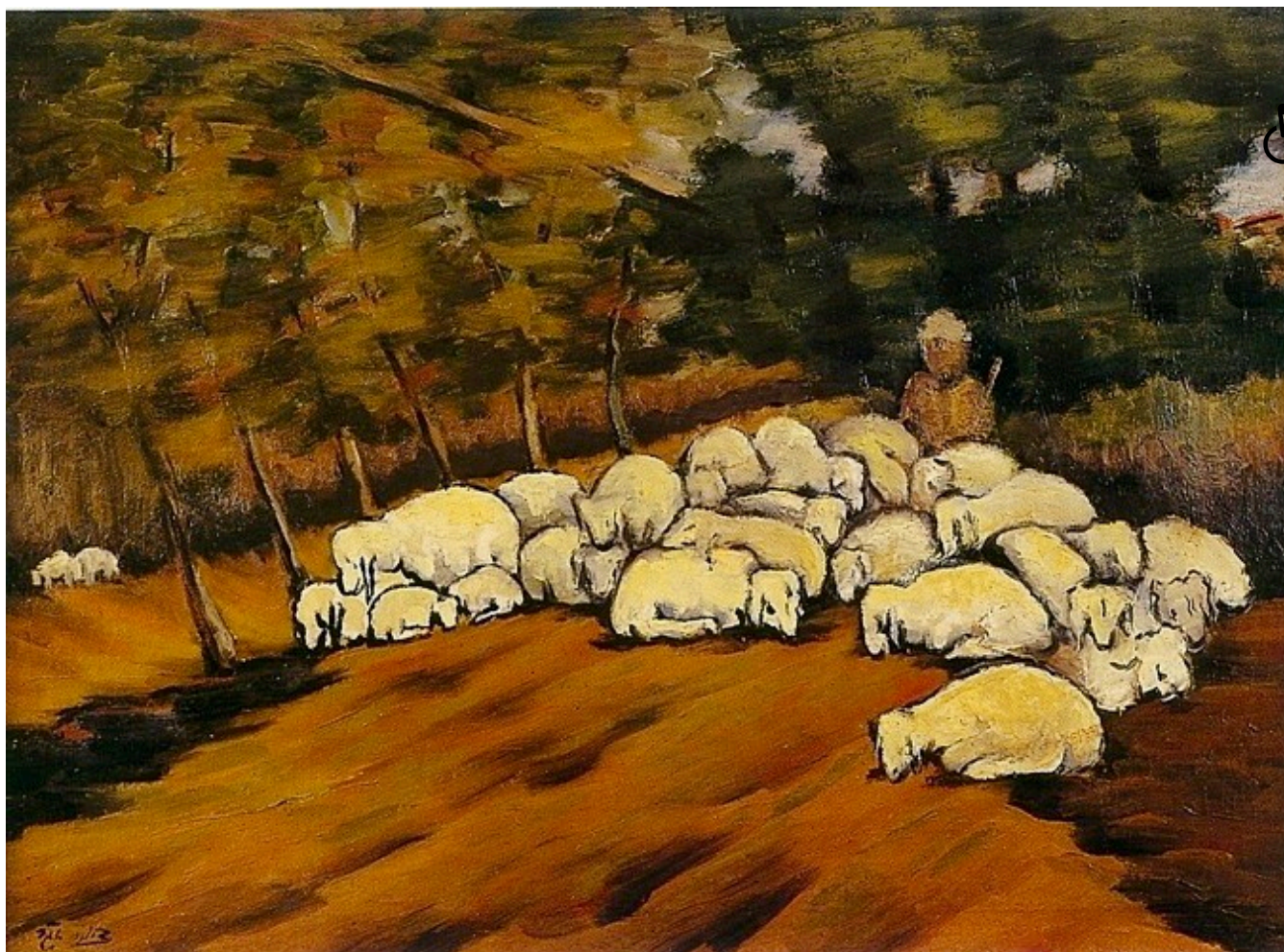

המחיר: 20 מא"י

10/14/32

הרועה ועדר הכבשים - שמן על בד

SOCIETY FOR THE PROPAGATION OF SCIENTIFIC STUDIES
IN PEYSNER'S BUILDING, PEYSNER ROAD, HADAR HACARMEL, HAIFA

באולם האגודה להשתלמות במדע
בית פבונרי, רחוב פבונרי, הדר הכרמלי, חיפה

ת ע ר ו כ ת

ציונה תג'ר

EXHIBITION

SIONA TAGGER

FROM OCT. 3rd.
TO OCT. 18th.

OPEN DAILY
from 10-2 and 4-9 p.m.

סדנאות בכל יום
מ"ד-10 ומ"ד-4 אחה"צ

מי"ג תשרי
עד כ"ח תשרי

Tickets for Sabbaths and Holidays are obtainable on the previous day

כרטיסים לשבתות ולחגים להשיג בערבי החגים

דמי כניסה 20 מילי, לפועלים ודתלמידים 10 מיר

10/10/20

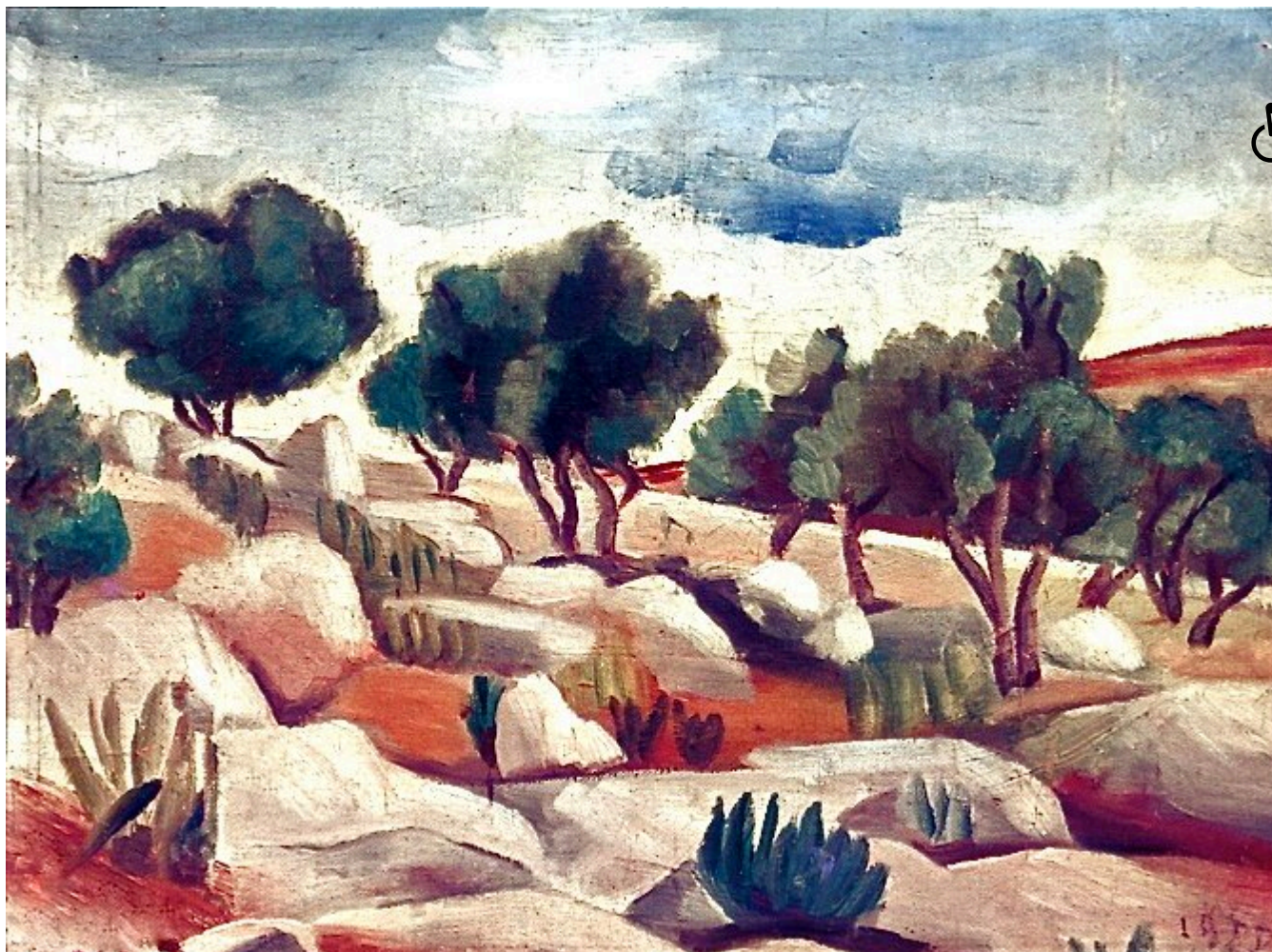

בית הדואר תל אביב בשנת 1932 תערוכת ציורים של ציונה תג'ר

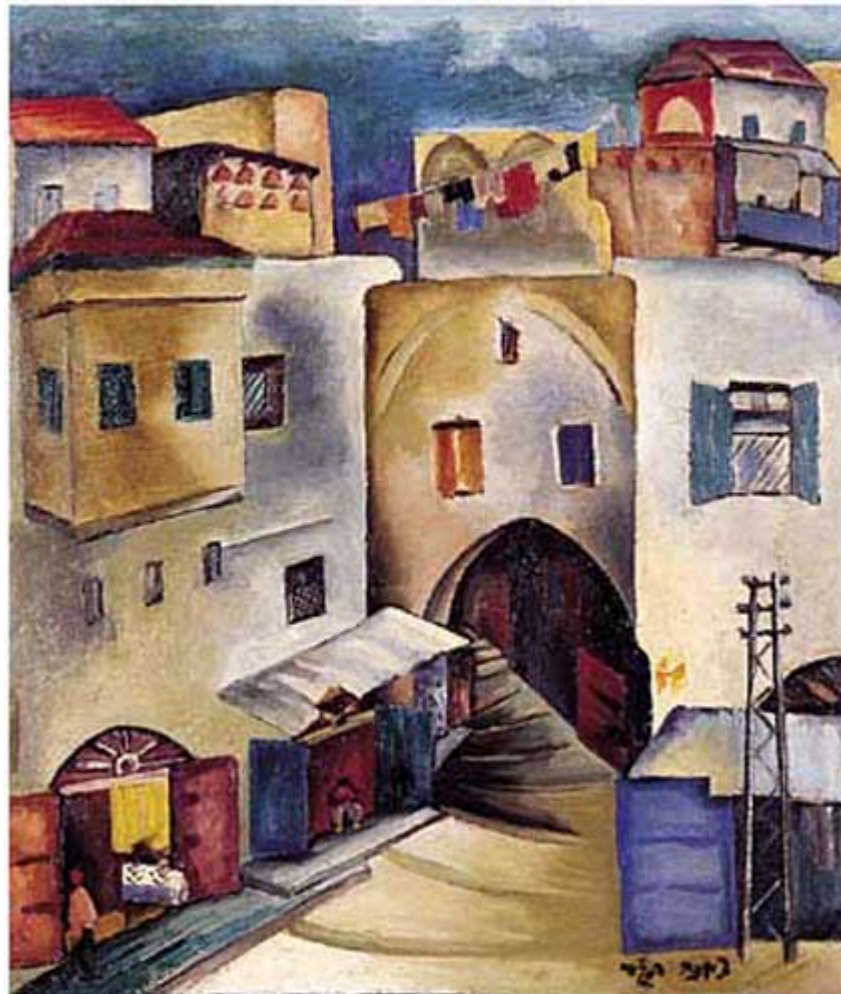
מעלה אילת שנת 1976

צפת. שמן על בד

סירות על הירקון

זה ציור של ציונה תג'ר אף הוא משנת 1925 של שער הכניסה ליפו - איזה דיוק בפרטים.

ציירת וחיילת: הרישומים הנדירים של ציונה תג'ר ממלחמת העולם השנייה

הציירת המפורסמת שירתה בשנות ה-40 במצרים בחיל העזר לנשים של הצבא הבריטי. בחופשות הייתה נפגשת עם בנה הילד, אברהם – לימים ח"כ ושר בממשלת ישראל. רישומים שהשאירה אחריה מציגים את ההווי בבסיס. אוצרת תערוכה מיצירותיה במוזיאון הלוחם היהודי במלחמת העולם השנייה, ד"ר תמר קטקו: "היא הבינה שאלה רגעים היסטוריים, והיה לה צורך לתעד אותם"

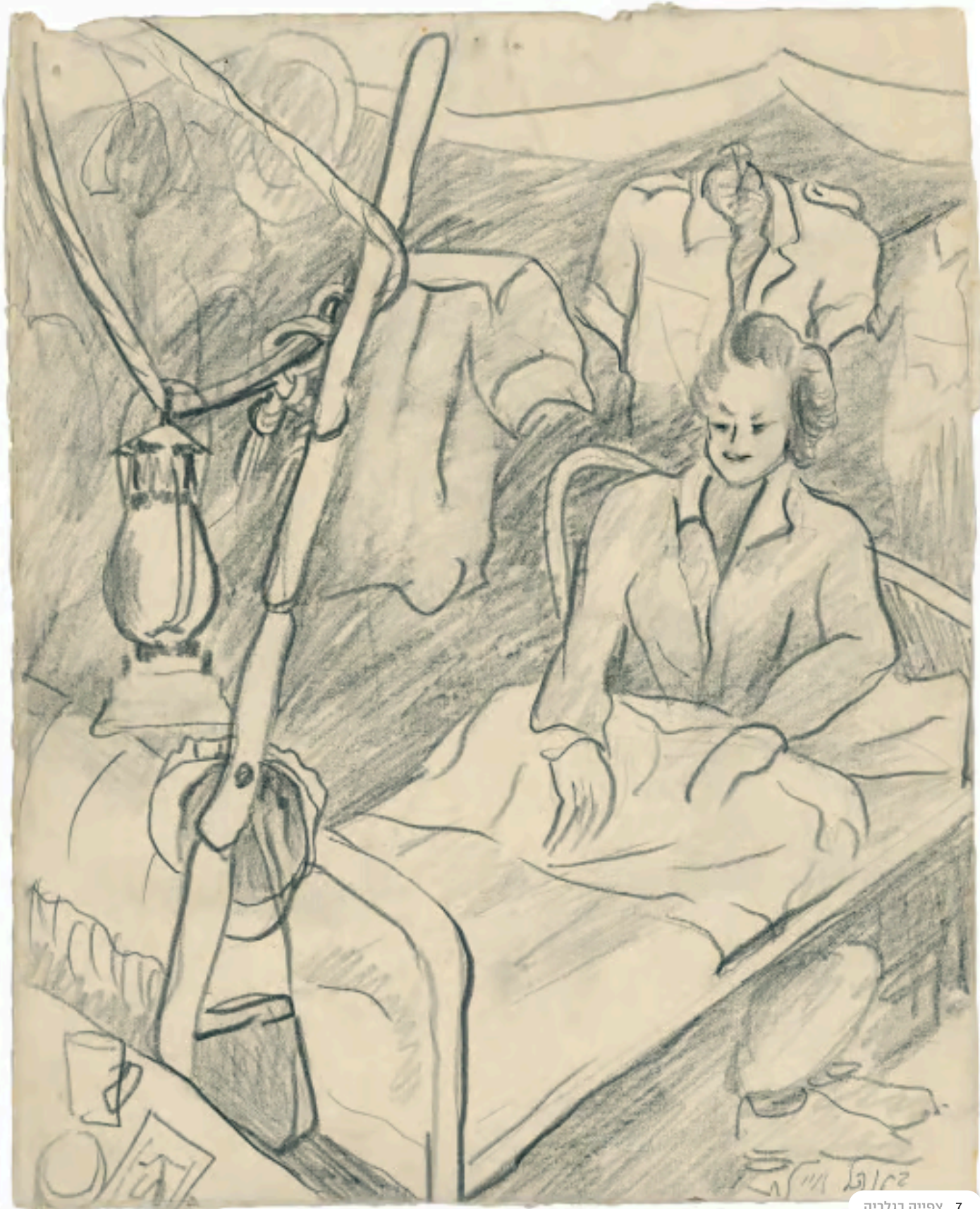
29 תגובות

שמואל מוניץ | 22.08.24 | 07:55

תגיות מלחמת העולם השנייה ציור

ציונה תג'ר נולדה ביפו בשנת 1900, להורים שהיו ממקימי אחוזת בית, שהפכה לימים לעיר תל אביב. בשנות ה-40, כשכבר הייתה אם לילד בן שבע – אברהם כ"ץ-עוז, לימים חבר כנסת ושר בממשלת ישראל – היא התנדבה לצבא הבריטי. רישומים שלה מאותה תקופה, שתיעדו את שירותה במצרים בחיל העזר לנשים, מוצגים בימים אלה בתערוכה במוזיאון הלוחם היהודי במלחמת העולם השנייה על שם הנשיא חיים הרצוג.

7 צפייה בגלריה

אוהל של חיילת ארץ-ישראלית – ציונה תג'ר. "היא הייתה פורצת דרך" (מתוך התערוכה)

Sponsored Links by Taboola

דירות במחירי פריסייל בשכונת נאות אפקה בתל אביב

מידע נוסף

פרויקט בני אפרים נאות אפקה ת"א

השב"כ פותח שערים לתפקידים ייחודיים

שירות הביטחון הכללי

הגישו מועמדות

משטרת ישראל מגייסת - קריירה עם אתגר ומשמעות, שכר התחלתי גבוה

משטרת ישראל

מידע נוסף

"ציונה תג'ר הייתה למעשה הציירת הידועה ביותר ביישוב העברי", אומרת ד"ר תמר קטקו, האוצרת של המוזיאון בלטרון. "היא הייתה פורצת דרך, גם בציור וגם בהשתייכות לתנועות פמיניסטיות או עצמאיות. היא לא הייתה עוד נערה מבית טוב שנועדה להינשא, להקים משפחה ולמצוא עבודה שנחשבה ראויה לנערה בשנים האלה. היא הייתה סוג של פייטריט. נסעה ללמוד בצרפת, טיילה בעולם, צברה ניסיון בציור ונפגשה עם ציירים ידועים. היא פיתחה לעצמה סגנון מיוחד".

במלחמת העולם השנייה הייתה תג'ר מתנדבת ב-ATS (ראשי התיבות Auxiliary Territorial Service), חיל העזר לנשים, וכמו אנשים נוספים מהיישוב העברי בארץ ישראל היא שירתה במצרים – שם התנהלו במהלך המלחמה קרבות מול כוחות גרמניה הנאצית ואיטליה הפשיסטית. "היא עברה קורס נהיגה, שאז נחשב גם כן איזושהי עליית מדרגה בשביל בנות היישוב, כי למי היה רישיון נהיגה מהבנות בשנות ה-30 וה-40? את קורס הנהיגה היא עברה עם עוד מאות בנות. חלק מהן שירתו במצרים כמוה, ליד קהיר ואלכסנדריה, כנהגות כלי רכב כבדים ונהגות אמבולנס, וחלקן הועברו לאירופה", מספרת האוצרת.

מחסנאית ב-ATS – ציונה תג'ר (מתוך התערוכה)

חייל ארץ-ישראלי – ציונה תג'ר. "אורח אצל הבחורות" (מתוך התערוכה)

בין 1942 ל-1944 שירתה תג'ר במצרים, אבל גם במהלך השירות הצבאי היא לא זנחה את הציור. "היא לקחה איתה גם גיליונות נייר וגם צבעי פחם ועיפרון, וכל מה שהיא הייתה צריכה, ככל האפשר – ובכל רגע פנוי, בבסיס הצבאי של חיל עזר נשים, בהפסקות, בין משימה למשימה, היא יצרה רישומים בעיפרון ובפחם", מתארת ד"ר קטקו. "היא השתמשה

גם בעטיפות של ציוד מהצבא, ובכל מה שאפשר היה לצייר עליו, התיישבה בפניה בבסיס ותייעדה את החוויות מהסביבה."

ד"ר תמר קטקו: "לראות איך ציונה תג'ר הידועה, הציירת פורצת הדרך, הבוהמיינית הזאת, שהתלבשה בצורה אופנתית והייתה שייכת לאסכולות אוונגרדיות, היא פתאום חיילת – זה לבד היה משהו מיוחד במינו"

בין השאר היא תיעדה תור של חיילות מחוץ לאוהל המפקדת, שמבקשות להתלונן או לבקש ציוד. ברישום אחר היא שרטטה חייל שהגיע לבקר בבסיס הנשים, והתייחסה לכך כאטרקציה כשכתבה על התמונה: "אורח אצל הבחורות". "הרי מה פתאום גבר בא לבסיס של בנות? או שהוא התחיל עם מישהי, או שהיה איזה רומן שאף אחד לא ידע עליו... אז כולן התקבצו לראות איך חייל, אורח, מגיע לבסיס", מציינת קטקו.

באוהל המפקדת – ציונה תג'ר (מתוך התערוכה)

ברישום אחר היא הציגה אוהל של חיילת, ובו שולחן ועששית. "האיור שלה מהיר מאוד, לא היה לה מספיק זמן, כי הרימו גבה, גם המפקדות הבריטיות שלה וגם החברות שלה – 'יופי, באמצע מלחמה, הגברת יושבת לצייר. זה מה שיש לך בראש עכשיו?' אבל העניין הוא שהיא לא יכולה הייתה שלא לעשות את זה", מסבירה האוצרת. "זה היה משהו נדיר, וגם בשבילה זה היה יוצא דופן. ברגע שהיא השתחררה היא אספה את כל האיורים שלה, גלגלה אותם – חלקם היו במצב טוב, חלקם לא, והיו כתמים – אבל היא אספה את הכול והגיעה לתל אביב, לחברים הבוהמיינים שלה, וביקשה להעמיד תערוכה של הציורים האלה ב'הבימה'. היה לה חשוב שזה יהיה בתיאטרון הלאומי בתל אביב. המלחמה עדיין

התנהלה, ארץ ישראל הייתה תחת המנדט הבריטי, והיא העמידה שם תערוכת רישומים שלה מהמלחמה. אנשים התרגשו מזה ורבים מאוד באו לצפות."

"היא הרגישה שגם בציור היא לוחמת"

ד"ר קטקו מזכירה שבימים כתיקונם ציירה תג'ר נופים, דמויות ארץ-ישראליות, חקלאות או שכונות וייצוגים אורבניים של תל אביב. היא התמקדה בארץ, בדמויות שבה, בצבעוניות התרבותית שבה. ציורי המלחמה היו היוצאים מן הכלל. "לראות איך ציונה תג'ר הידועה, הציירת פורצת הדרך, הבוהמיינית הזאת, שהתלבשה בצורה אופנתית והייתה שייכת לאסכולות אוונגרדיות, היא פתאום חיילת – זה לבד היה משהו מיוחד במינו", מסבירה האוצרת.

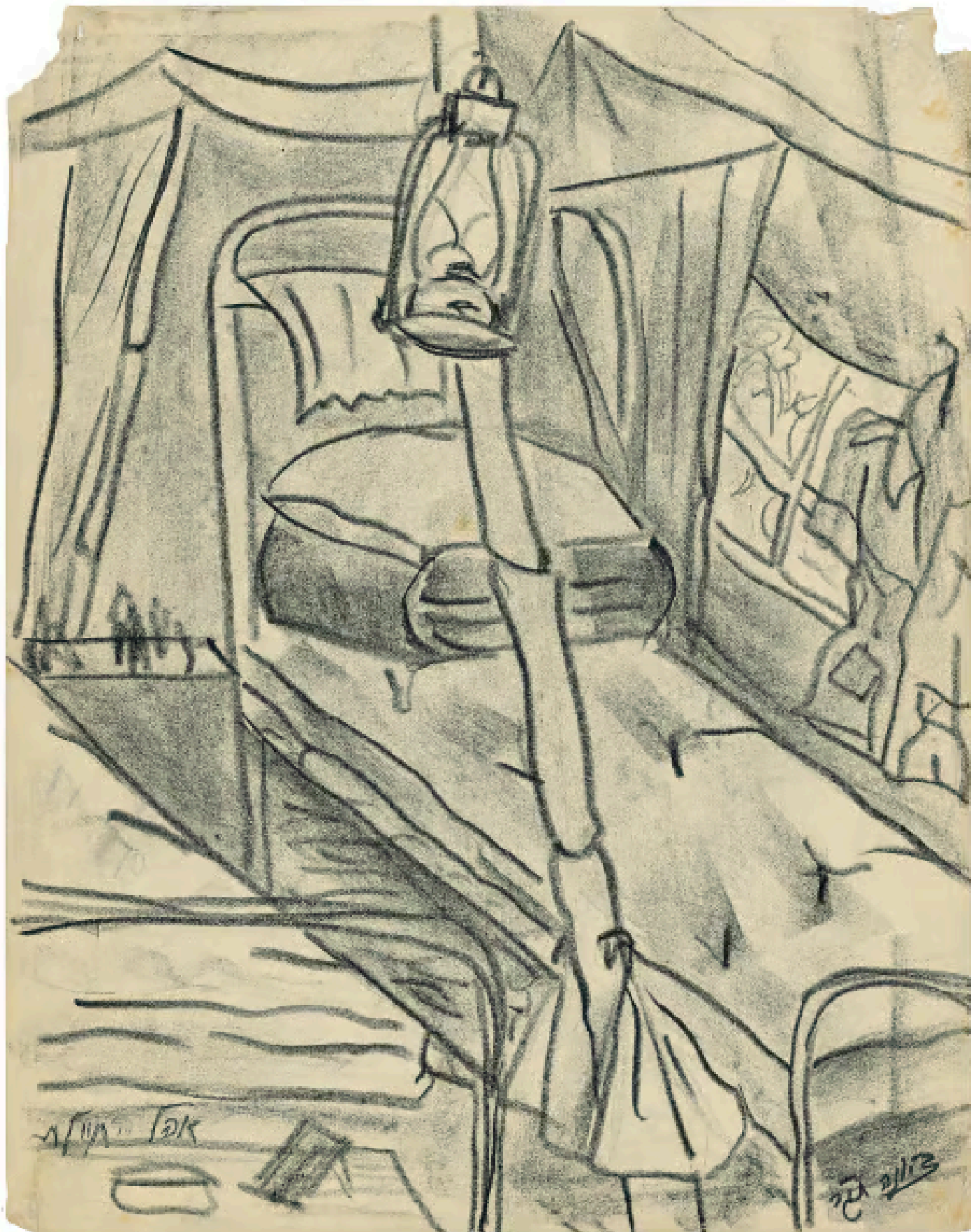
ציונה תג'ר במדי הצבא הבריטי עם בנה, אברהם כ"ץ-עוז (צילום: אוסף פרטי, אברהם כ"ץ-עוז)

תג'ר במדים לצד בנה היחיד, אברהם, בחוף בתל אביב (צילום: באדיבות המשפחה)

לדבריה, "היא הרגישה שגם בציור שלה היא לוחמת. היה לה הצורך לתעד את הרגעים האלה, היא הבינה שאלה רגעים היסטוריים". בניגוד למאות ציורים מעיזבונה של תג'ר שנמכרו לאספנים, לגלריות ולמוזיאונים בעולם, הרישומים המוצגים כעת בתערוכה נשמרו בידי משפחתה.

לציונה תג'ר היו עוד שלושה אחים שגם הם התנדבו לצבא הבריטי במלחמת העולם השנייה. תמונה אחת שלה במדים נשמרה אצל אחיה, והועברה בהמשך לבנו. "בתום המלחמה היא נתנה לאחיה את הצילום הזה, וככה הוא הגיע לידי הבן שלו, דוד, האחיינ שלה. זה צילום נדיר מ-1943 בערך, כשהיא באה לאפטר שנה לפני השחרור, והצטלמה עם הילד שלה בחוף בתל אביב. צילום מרגש", מציינת קטקו. "תתאר לך ילד, בן יחיד, שהיא עוזבת אותו ומתנדבת למלחמה במצרים. בשנות ה-40 זו לא הייתה התנהגות נורמלית של נשים. ילד שאמא שלו מתנדבת למלחמה והוא לא רואה אותה במשך תקופה, זה לא דבר מובן מאליו".

אוהל החיילת – ציונה תג'ר (מתוך התערוכה)

הבן, אברהם כ"ץ-עוז (שזכה לכינוי כצ'ה), היה לדמות ידועה בזכות עצמו. הוא נבחר לכנסת מטעם המערך והעבודה, ואף כיהן בתפקיד שר החקלאות. אברהם היה בין מייסדי נחל עוז, ועל שם הקיבוץ גם הוסיף לשם משפחתו את המילה עוז. ב-7 באוקטובר 2023 היה נחל עוז בין הקיבוצים שנפגעו בצורה קשה ממתקפת הטרור הרצחנית של חמאס.

אנחנו רואים את התפקיד המשמעותי שיש לנשים במלחמה שעוד מתחוללת עכשיו. לצד הטנקיסטיות ותפקידים שונים ומגוונים בצבא, עוד ועוד יחידות מיוחדות נפתחות לנשים. את חושבת אולי שזה עיתוי מתאים להעצים את התפקיד של נשים במלחמות לאורך השנים?

"תשמע, אין לך מושג מה קרה מאז 7 באוקטובר בהרצאות שלי על הנושא הזה, בעיקר בנושא של נשים במלחמת העולם השנייה", אומרת ד"ר קטקו. "פתאום זה נותן לי לגיטימציה לדבר על התגייסות הנשים והתנדבות הנשים במלחמת העולם השנייה, שהייתה בהיקף שאין לו אח ורע בשום מלחמה אחרת. פתאום אני יכולה להרשות לעצמי לדבר על זה ושגם יאמינו לי. עד 7 באוקטובר חשבו שאני מגזימה. פתאום אני אומרת: רגע, ומה קורה עכשיו, כשרואים לוחמות, פרמדיקיות ורופאות ברצועת עזה שמסתערות ורצות תחת אש ומצילות? אז זה אפשרי, ועוד איך אפשרי, והסיפורים פתאום מקבלים משמעות נוספת."

Sharing Stories
Inspiring Change

Sionah Tagger

1900–1988

by [Ruth Markus](#)

Last updated June 23, 2021

Israeli artist Sionah Tagger, 1981. Photographer: Stanley I. Batkin. Gift of the artist to the Information Center for Israeli Art, The Israel Museum, Jerusalem.

In Brief

Sionah Tagger was one of the earliest modern Israeli women artists to have been born in Erez Israel; her parents, whose origins go back to Spain, were among the founders of Tel Aviv. Tagger played an important part in the development of modern painting in Palestine in the 1920s and 1930s. In the 1920s, in contrast to the Romantic Orientalist tradition that prevailed, Tagger became interested in the contemporary scene around her. As a native-born artist, she was unencumbered by a history of “diasporic,” foreign artistic styles and was interested first and foremost in the local and the contemporary. Her work shows the influence of Expressionism, Cubism, and Futurism. She was among the first members of Israel’s Association of Painters and Sculptors and a regular participant in its exhibitions.

Contents

- 1 [Early Life and Family](#)
- 2 [Artistic Education](#)
- 3 [Developing a New Style](#)

[4 Integrating European Modern Art Influences](#)[5 Travel to Paris](#)[6 Legacy](#)[7 Bibliography](#)

Sionah Tagger was one of the earliest modern Israeli women artists to have been born in [Erez Israel](#). She played an important part in the development of modern painting in Erez Israel in the 1920s and 1930s, when the country's artistic center moved from Jerusalem to Tel Aviv. Tagger was among the first members of Israel's Association of Painters and Sculptors and a regular participant in its exhibitions, and she was among the founders of the Artists' Colony in Safed.

Early Life and Family

Tagger's parents, Shmuel and Sultana Tagger, were among the founders of Tel Aviv. The Tagger family's origins go back to Spain. Following the expulsion of the Jews from Spain in the late fifteenth century, the family moved to Holland, and later to Germany and to Bulgaria. Shmuel Tagger immigrated to Palestine in 1868 from Bulgaria, while he was still a child. In 1890, the 22-year-old Shmuel married Sultana, daughter of Yeshiah Becher-Yeshiachi, a wealthy resident of the Old City in Jerusalem and a leading figure in Jerusalem's veteran Jewish community who was later active in the Jewish community of Jaffa.

After their wedding, the young couple moved to Nahalat Shiva, a new neighborhood outside the walls of the Old City. They then moved to Jaffa, where Shmuel set up a business importing furniture and trading in leather. Shmuel and Sultana were among the first residents of Aḥuzat Bayit, the Jewish suburb of Jaffa founded in 1909 that would become Tel Aviv. The Tagger family had eight children: three daughters and five sons. Sionah, the oldest girl, was born in Jaffa on August 17, 1900. The family later moved to Rothschild Boulevard in Tel Aviv, where they lived in the city's first multi-story apartment building.

Tagger attended the Yehieli school for girls, which was first located in Jaffa and later moved to the Neve Zedek neighborhood of Tel Aviv. She continued her studies at the Levinsky Seminary. As the daughter of a traditional [Sephardi](#) family, Tagger had to insist on taking her own path. She was an independent woman with a feminist mindset, without ever defining herself explicitly as such.

Artistic Education

When artist Joseph Constantinovsky (later known as Constant) and painter Yitzhak Frenkel opened a painting studio at the Hatomer artists' cooperative in Tel Aviv, Tagger begged her parents to let her take evening courses there. Her mother did not understand why she wanted to study painting, since she was expected to marry, but her more liberal father agreed, partly because his daughter had excelled in painting at school and partly because he was well off and could afford to pay for her studies. Attending the studio in 1919–1920, she absorbed the influence of Russian Cubo-Futurism from her teachers, who had come from Odessa.

When the studio closed after a year, Tagger demanded to continue her art studies at the Bezalel Academy in Jerusalem, despite her parents' opposition. They finally agreed to let her move to Jerusalem, on the condition that she would live in her grandfather's home. She studied at Bezalel in 1921–1922 and upon finishing decided to go to Paris, though her parents again opposed the journey. Determined to do as she wished, Tagger worked for a year to save the money she needed to overcome her parents' opposition. As she later observed, everything she did ran against what was accepted in a respectable Sephardi family.

Art was always Tagger's first priority, even after her marriage in 1933 to Michel-Mordechai Katz, the birth in 1934 of her son Abraham (Katz-Oz, who would become a Knesset member), and later her divorce. She explained her separation from her husband on the grounds that he did not accept the long hours that she devoted to her art, to the point that she did not always get around to preparing meals. In fact, according to her son, she never cooked. She was entirely caught up in her painting and in Tel Aviv's bohemian society. She and her husband parted in 1940; Michel remarried, while Sionah remained a single mother and had to cope with the economic difficulties that entailed. But even with her livelihood depending upon her art, she insisted on devoting herself wholly to painting. Her independence again came to the fore during World War II, when she volunteered, from 1940 to 1942, in the A.T.S. (Auxiliary Territorial Service), the women's brigade of the British Army. She later joined the [Haganah](#).

Developing a New Style

 A surrealist-inspired portrait of Avraham Shlonsky with an enlarged forehead, wearing a dark coat and holding a cigarette

Israeli artist Sionah Tagger's painting of the poet Avraham Shlonsky, 1925. Oil on canvas, 65x50 cm. Tel Aviv Museum of Art. Courtesy of Avraham Katz Oz. Available at <https://www.tagger-siona.co.il/>. [view details](#)

 [view larger](#)

In the 1920s, in contrast to the Romantic Orientalist tradition that characterized the landscapes and figure paintings then being produced in Bezalel, Tagger, like other “modernist” artists working mainly in Tel Aviv, become more and more interested in the contemporary scene around her, as well as its cultural heroes. Rustic Arabs or Yemenites standing in for the land’s ancient Jewish inhabitants were replaced by pioneers, writers, poets, and public figures of the here and now, as exemplified by Tagger’s painting of poet Avraham Shlonsky (1900–1973).

Similarly, old-time scenes of Jerusalem, with its holy places and olive trees, were replaced by scenes of the countryside, as in her landscape of Lifta, an Arab village near Jerusalem, and her paintings of Tel Aviv, Jaffa, and Safed.

Despite her recoiling from the orientalism of Bezalel, Tagger often painted portraits of Sephardi women. Rather than expressing a romantic or exotic sentimentality, Tagger painted the milieu and family in which she herself had grown up. The Sephardi women who appear in many of her paintings are members of her own family—her mother, sisters, and friends—as, for example, in her portrait of a girl in purple, her sister Shoshana.

Today, some see in these portraits a further expression of Tagger’s independence, as a woman and specifically a [Mizrahi](#) woman. However, to use the term “Mizrahi” in relation to Tagger is anachronistic; it was coined only after the establishment of the state, and attitudes toward Sephardim in the early decades of the twentieth century were not the same as those later directed toward Mizrahim. In old-time Tel Aviv and Neve Zedek, established Sephardi families lived side by side with [Ashkenazim](#).

As a native-born artist, Tagger was unencumbered by a history of “diasporic,” foreign artistic styles; she was interested first and foremost in the local, but also in the

contemporary, including new international trends in art. Her work shows the influence of Expressionism, Cubism, and Futurism, which she had already encountered during her period of study in the Hatomer studio with Constantinovksy and Frenkel, and also through her acquaintance with the Peremen Collection.

Integrating European Modern Art Influences

Arriving in Erez Israel from Odessa in 1919 on the SS Ruslan (a kind of Israeli "Mayflower"), Yaakov Peremen, an intellectual and Zionist activist who was also an enthusiastic art collector, brought with him a collection of some 200 works of modern art by 25 prominent Russian Jewish artists, along with his large library of books on linguistics and Hebrew culture. Peremen's ideas provided an alternative to those of Boris Schatz, the founder of Bezalel, and it was his intention to nurture modernist Israeli art in the spirit of the avant-garde modern art tradition from which he hailed. From the turn of the twentieth century through the 1920s, a major avant-garde movement in art had developed in Russia, influenced by avant-gardism in the West but also exerting an influence of its own by virtue of the innovative styles that emerged within it, such as Suprematism and Constructivism. Peremen held a series of exhibitions in Tel Aviv to advance his ideas, and Tagger participated in the first, in 1920, and again in 1922 and 1923. She also took part in exhibitions held in the Citadel of David in Jerusalem.

For a native-born artist like Tagger, with no prior exposure to European artistic influences, it was quite difficult learn about the innovations of modern art. In the few art books available locally, most reproductions were printed in black and white. Art postcards were of a poor quality and did not do justice to the colorfulness that played such an important role in the works of the Impressionists, the Post-Impressionists, the Cubists, and the Expressionists. World War I, too, cut Erez Israel off from the western world. The Pereman collection introduced something of the avant-garde spirit, but indirectly, via the works of Russian artists, mainly from Odessa, who had been influenced by international artists such as Gauguin, Matisse, Derain, Falk, Altman, Larionov, and Goncharova. In order to acquaint themselves directly with new trends in modern art, artists from Erez Israel had to go abroad. Indeed, after the war ended, numerous artists (including many women) began making the journey to Paris, then one of the most important centers of modern art.

Travel to Paris

At the end of 1923, Sionah Tagger, too, went to Paris, where, on Constantinovsky's recommendation, she studied with painter André Lhote and, in 1925, exhibited her own art in the Salon des Indépendants. Lhote, known in those days as a teacher and theoretician, belonged to the Cubist Section d'Or. Tagger was influenced in Paris by Cubism and Futurism, but these influences in her work remained external and formal. She was not interested in their ideas and worldviews. Even after her studies with Lhote, the

influence of the Cubist style in Tagger's art did not go beyond the integration of structural geometric shapes into her paintings. Tagger said she sought a way to integrate the cultures of West and East into a single, Mediterranean culture, and that her studies in Paris helped her clean her work of superfluous details, a quality that characterizes her paintings from the 1920s on, especially her portraits.

Upon her return to Erez Israel in 1925, Tagger took part in the three exhibitions of "modern artists" held in HaOhel Theater in 1926, 1927, and 1928, which were considered of foundational significance in the development of modern Israeli art and in the transfer of the artistic center to Tel Aviv. On her second visit to Paris in 1931, Tagger came more under the influence of Andrée Derain, whose call for a return to realism inspired her to create more detailed and elaborate paintings.

Tagger returned again to Paris in 1950. In 1951, she purchased a house in Safed, to which she returned every summer to paint and to exhibit her works. She became part of that city's community of artists, with its lively social life of parties, promenades around the city, and conversations about art. From the 1960s on, Tagger began painting on glass and Perspex, influenced by the Arab paintings on glass she had seen in her childhood in the Arab barbershops of Jaffa. It was the colors in these paintings, she said, that held the most fascination for her; she would start with blobs of color, which gradually turned into shapes. The subjects of these paintings, executed in a naïve style, were mostly traditional—the tablets of the Ten Commandments, a [sukkah](#), the [Purim](#) festival, a *lulav*.

Legacy

Tagger held over 40 solo exhibitions, partly because she had to make her living from the sale of her works, and she participated in numerous group exhibitions in Israel and abroad. She was awarded the Dizengoff Prize in 1937 and represented Israel in the 1948 Venice Biennale. The Tel Aviv Museum held a retrospective exhibition of her work in its [Helena Rubinstein](#) Pavilion in 1961, and in 1977 she was honored as a "Distinguished Citizen of Tel Aviv." Two more large retrospective exhibitions of her paintings were held after her death on June 16, 1988, at the Open Museum in Tefen in 1990 and again at the Tel Aviv Museum in 2003. Notably for a woman artist, Tagger was not consigned to oblivion and did not disappear from the historiography of Israeli art. The large retrospective exhibition in 2003 brought her renewed admiration and exposed a younger generation to her work. Today she is considered one of the best-known Israeli women artists.

Bibliography

Ballas, Gila. "The Peremen Collection and the Beginning of Modernism in Israeli Painting." In *From Peremen Collection through the Tel Aviv Museum 1920-32*. Tel Aviv: Tel Aviv Museum of Art, 2002.

Ballas, Gila. "Eretz Israel Painters in the Twenties and Cubism." In *The Twenties in Israeli Art*. Tel Aviv: Tel Aviv Museum of Art, 1982.

Ofrat, Gideon. "The Glass Painting of Sionah Tagger." In *Sionah Tagger Album*. Massada, 1981

Rubin, Carmela. *Sionah Tagger, Retrospective*. Tel Aviv: Tel Aviv Museum of Art, 2003.

Shva, Shlomo. "Painted Tel Aviv." In *Tel Aviv in its Early Days 1909-1934*. Idan, 1984.

Shva, Shlomo. "The Orient Blew in Her Back." *Sionah Tagger Retrospective !1900-1988*. Tefen: The Open Museum, 1990.

<https://www.tagger-siona.co.il/>

[Have an update or correction? Let us know >](#)